

**CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATerea DISCRIMINĂRII
AUTORITATE DE STAT AUTONOMĂ**

București, Piața Valter Mărăcineanu nr. 1-3, et. 2, tel/fax. +40-21-3126578, e-mail: support@cncd.org.ro

**HOTĂRÂREA NR. 390
din 02.07.2014**

Dosar nr.: 245/2014

Petiția nr.: 2531/09.04.2014

Petent: P J și M K

Reclamat: Guvernul României

Obiect: potențiala discriminare a elevilor din învățământul particular prin neplata de la buget a alocației bugetare pentru susținerea învățământului obligatoriu

I. Numele, domiciliul sau reședința părților

I.1. Numele, domiciliul, reședința sau sediul petentului

I.1.1. P J și M K, jud. Cluj

I.2. Numele, domiciliul, reședința sau sediul reclamatului

I.2.1. Guvernul României, loc. București, Piața Victoriei, nr. 1

II. Obiectul sesizării și descrierea presupusei fapte de discriminare

2.1. Petentele, în calitate de reprezentanți ai Președintelui Consiliului Reprezentativ al Părinților din Școala Gimnazială Reformată "Talentum", sesizează potențiala discriminare a elevilor din învățământul particular prin neplata de la buget a alocației bugetare pentru susținerea învățământului obligatoriu.

III. Procedura de citare

3.1. În temeiul art. 20, alin. 4 din O.G. nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, republicată, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării a îndeplinit procedura legală de citare a părților.

3.2. Prin adresa nr. 2531/12.05.2014 au fost citate petentele, iar prin adresa nr. 3306/12.05.2014 a fost citată partea reclamată pentru termenul stabilit de Consiliu, la data de 27.05.2014. La termenul de audieri, Colegiul director a invocat, din oficiu, *exceptia de necompetență materială* a Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării.

3.4. Procedură legal îndeplinită.

IV. Susținerile părților

Susținerile petentelor

4.1.1. Petentele, în calitate de reprezentanți ai Președintelui Consiliului Reprezentativ al Părinților din Școala Gimnazială Reformată "Talentum", arată că Guvernul României le discriminează copiii, cetățeni ai României, prin faptul că, în urma alegerii unei școli particulare, li se refuză plata de la buget a sumei pentru susținerea în învățământul obligatoriu, sumă care se alocă pentru toți copiii care studiază în unități de învățământ de stat, conform Legii Educației Naționale nr. 1/2011.

4.1.2. Petentele afirmă că alegerea unității de învățământ unde doresc să studieze copiii lor este o acțiune liberă, perfect legală și un drept fundamental, care nu ar trebui să ducă la un tratament discriminatoriu al copiilor lor, în funcție de forma de proprietate a școlii.

4.1.3. Petentele precizează că, fiind încadrată ca serviciu public în România, educația este asumată de Stat. Accesul ar trebui să fie liber și egal pentru toți elevii, discriminarea nefiind permisă de lege. Totuși, în prezent, elevii care aleg învățământul particular preuniversitar pierd automat dreptul la alocația bugetară prin care Statul susține educația, din cauza prorogărilor repetate prin care Guvernul refuză alocarea acestui drept tuturor elevilor din învățământul particular. Prorogările privind aplicarea prevederilor Legii nr. 1/2011 s-au făcut cu Ordonanțele de Urgență: O.U.G. nr. 92/2012 și O.U.G. nr. 103/2013, art. 24.

4.1.4. Petentele consideră că elevii din învățământul particular, cetățeni români, trebuie să se bucure de aceleași drepturi garantate de Constituția României ca și elevii din școlile de stat, drepturi care sunt încălcate prin lipsa totală a finanțării de la buget și de anumite acte normative care exclud sau defavorizează învățământul particular.

4.1.5. Având în vedere acest tratament defavorizant aplicat elevilor din învățământul particular față de cei din învățământul de stat, petentele consideră că sunt îndeplinite criteriile pentru a încadra situație ca discriminare.

Susținerile părții reclamate

4.2.1. Partea reclamată își exprimă punctul de vedere referitor la aspectele semnalate de petente și arată că în România, dreptul la învățătură este garantat, potrivit prevederilor art. 32 din Constituția României.

4.2.2. În acest sens sunt și dispozițiile Legii nr. 1/2011, care asigură cadrul pentru exercitarea sub autoritatea Statului român a dreptului fundamental la învățătură pe tot parcursul vieții. Legea reglementează structura, funcțiile, organizarea și funcționarea sistemului național de învățământ de stat, particular și confesional.

4.2.3. Conform dispozițiilor art. 16 alin. 1 din Constituția României, republicată, "Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări".

4.2.4. În art. 2 alin. 1 din O.G. nr. 137/2000 republicată, cu modificările și completările ulterioare, este definită noțiunea de "*discriminare*" astfel: „*orice deosebire, excludere, restricție sau preferință, pe bază de rasă, naționalitate,*

etnie, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârstă, handicap, boală cronică necontagioasă, infectare HIV, apartenență la o categorie defavorizată, precum și orice alt criteriu care are ca scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice."

4.2.5. Totodată, art. 2 alin. 4 din O.G. nr. 137/2000 menționată mai sus, precizează că *"Orice comportament activ ori pasiv care, prin efectele pe care le generează, favorizează sau defavorizează nejustificat ori supune unui tratament injust sau degradant o persoană, un grup de persoane sau o comunitate față de alte persoane, grupuri de persoane sau comunități atrage răspunderea contravențională conform prezentei ordonanțe, dacă nu intră sub incidența legii penale"*.

4.2.6. Astfel, cum reiese din textele de lege menționate, pentru a fi în prezența unei fapte de discriminare trebuie să existe două situații comparabile la care tratamentul aplicat să fi fost diferit, ori, în speța de față, sumele alocate învățământului preuniversitar sunt prevăzute de lege, iar nu drepturi fundamentale, consacrate și garantate de Constituție.

4.2.7. Partea reclamată arată că, potrivit practicii C.N.C.D. (spre exemplu Hotărârea nr.44/2008, 238/2008, 383/2008 ș.a.) în activitatea sa, acesta se raportează la Curtea Europeană a Drepturilor Omului "care, legat de art.14 privind interzicerea discriminării, a apreciat că diferența de tratament devine discriminare, în sensul art.14 din Convenție, atunci când se *induc distincții între situații analoage și comparabile fără ca acestea să se bazeze pe o justificare rezonabilă și obiectivă*. Instanța europeană a decis în mod constant că pentru ca o asemenea încălcare să se producă *"trebuie stabilit că persoane plasate în situații analoage sau comparabile, în materie, beneficiază de un tratament preferențial și că această distincție nu-și găsește nicio justificare obiectivă sau rezonabilă"*.

4.2.8. În același sens, Curtea Europeană de Justiție, statuând *principiul egalității* ca unul din principiile generale ale dreptului comunitar, a apreciat că acesta *"exclue ca situațiile comparabile să fie tratate diferit și situațiile diferite să fie tratate similar, cu excepția cazului în care tratamentul este justificat obiectiv"*.

4.2.9. Totodată și Curtea Constituțională a statuat că "principiul egalității nu este sinonim cu uniformitatea, astfel încât pentru situații diferite poate exista un tratament juridic diferit, recunoscându-se dreptul la diferență" (Decizia 20/2000, 49/2000, 126/2000). Prin Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1/1994 s-a statuat că "principiul egalității în fața legii, presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit nu sunt diferite. De aceea el nu exclude, ci dimpotrivă, presupune soluții diferite pentru situații diferite".

4.2.10. Potrivit art. 9 din Legea nr.1/2011 Statul asigură finanțarea de bază pentru toți preșcolarii și pentru toți elevii din învățământul general obligatoriu de stat, particular și confesional acreditat. De asemenea, statul asigură finanțarea de bază pentru învățământul profesional și liceal acreditat, de stat, particular și confesional, precum și pentru cel postliceal de stat. Finanțarea se face în baza și în limitele costului standard per elev sau per preșcolar, după metodologia elaborată de Ministerul Educației, Cercetării,

Tineretului și Sportului, iar art. 17 prevede că "Pe durata școlarizării în învățământul preuniversitar, cu excepția învățământului postliceal, copiii beneficiază de alocația de stat pentru copii, în condițiile legii."

4.2.11. În fapt, petentele arată faptul că elevii din învățământul preuniversitar particular sunt discriminați, prin actele normative invocate în susținerea criticilor lor (O.U.G. nr. 92/2012, art. 24 din O.U.G. nr. 103/2013 "(1) Prevederile art. 9 alin. (2) și art. 101 alin. (2) referitoare la finanțarea de bază pentru învățământul preuniversitar particular și confesional acreditat, precum și prevederile art. 361 alin. (3) lit. e) și g) din Legea educației naționale nr. 1/2011, cu modificările și completările ulterioare, se prorogă până la data de 31 decembrie 2014."

4.2.12. Prin urmare, actul normativ precitat dispune suspendarea temporară, pe durată determinată, a aplicării prevederilor legale privind acordarea alocației lunare. Potrivit jurisprudenței comunitare, estimând că legiuitorul dispune de o marjă largă de apreciere pentru a desfășura o politică economică și socială, se impune respectarea modului în care acesta își proiectează imperatiile "interesului public" cu excepția cazului în care decizia sa este în mod evident lipsită de o bază rezonabilă (cauza Jahn și alții c. Germaniei [M.C.], nr. 46720/99, 72203/01 și 72552/01, par. 91 și cauza Zvolosky și Zvoloská c. Republicii Cehe, nr. 46129/99, par. 67 in fine). În lumina principiilor stabilite în jurisprudența sa, se poate observa că, în speță, măsura criticată de petente nu le-a determinat să suporte o sarcină disproporționată și excesivă.

4.2.13. Partea reclamată afirmă că, pe de altă parte, în jurisprudența sa constantă, Curtea Constituțională a statuat, în mod judicios, că legiuitorul are deplina competență să instituie anumite stimulente pe care le poate diferenția în funcție de categoriile de personal cărora li se acordă, le poate modifica în diferite perioade de timp, le poate suspenda sau chiar anula.

4.2.14. În plus, partea reclamată menționează și faptul că, în jurisprudența Curții Constituționale s-a reținut că „situația diferită în care se află cetățenii în funcție de reglementarea aplicabilă potrivit principiului tempus regit actum nu poate fi privită ca o încălcare a dispozițiilor constituționale care consacră egalitatea în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și discriminări". (în acest sens, s-a statuat, spre exemplu, prin Decizia nr. 820/2006).

4.2.15. Partea reclamată consideră astfel că C.N.C.D. nu se poate subroga în drepturi altor autorități sau instituții publice și să cenzureze, din punct de vedere al legalității, activitatea acestora ori să oblige pe acestea la inițierea/aprobarea (sau dimpotrivă) a unor norme legale.

4.2.16. De altfel, cenzurarea actelor normative, în funcție de natura lor (legi, ordonanțe și hotărâri de Guvern) revine în competența exclusivă fie a Curții Constituționale, prin exercitarea de către aceasta a controlului a priori sau a posteriori (în condițiile art.146 din Constituție, republicată), fie a instanțelor judecătorești (art.126 din Constituție, republicată).

4.2.17. Având în vedere cele arătate mai sus, partea reclamată consideră că pretențiile expuse de petente, nu constituie o măsură discriminatorie, în sensul dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 137/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

V. Motivele de fapt și de drept

5.1. Prin petiția formulată și trimisă spre soluționare Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării acesta este sesizat în legătură cu potențiala discriminare a elevilor din învățământul particular prin neplata de la buget a alocației bugetare pentru susținerea învățământului obligatoriu.

5.2. Luând act de plângere, astfel cum este formulată și având în vedere prevederile art. 28-32 din Procedura internă de soluționare a petițiilor în fața Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, Colegiul director a invocat, din oficiu, excepția de vadiță necompeteță a plângerii în raport cu aspectele invocate de petente.

5.3. Potrivit dispozițiilor art. 63 din Procedura internă de soluționare a petițiilor și sesizărilor „(1) Colegiul director se va pronunța mai întâi asupra excepțiilor de procedură, precum și asupra celor de fond care nu mai necesită, în tot sau în parte, analizarea în fond a petiției.(2) Excepțiile vor putea fi unite cu fondul dacă este nevoie să se administreze dovezi în legătură cu soluționarea în fond a petiției”. În ce privește prezenta cauză, s-a invocat din oficiu excepția necompetenței materiale a Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, conform art. 28 din Procedura internă de soluționare a petițiilor și sesizărilor care prevede că „Membrii Colegiului director, din oficiu, pot ridica excepția de necompetență atunci când, în mod vădit, constată că petiția formulată nu este de competența Consiliului, potrivit prevederilor O.G. nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată,, asupra căreia Colegiul director trebuie să se pronunțe cu prioritate.

5.4. În cadrul ședinței de audieri din data de 27.05.2014 s-a invocat, din oficiu, *excepția necompetenței materiale* cât privește obiectul petiției.

5.5. Analizând aspectele sesizate în petiție, Colegiul director reține faptul că petentele reclamă Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării potențiala discriminare a elevilor din învățământul particular prin neplata de la buget a alocației bugetare pentru susținerea învățământului obligatoriu.

5.6. Având în vedere considerentele expuse, prevederile legale invocate mai sus cât și petiția astfel cum este formulată, Colegiul director reține că aspectele sesizate *nu sunt de competența materială* a Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării. Din acest punct de vedere, Colegiul director urmează a admite excepția invocată din oficiu, în cauză.

5.7. Apreciind importanța obiectului petiției dedusă soluționării de către Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării și impactul pe care problematica acordării alocației bugetare pentru susținerea învățământului obligatoriu îl are asupra societății, Colegiul director consideră necesară emiterea unui **PUNCT DE VEDERE** de specialitate cu privire la situația expusă, în conformitate cu art. 16 și 18 din O.G. nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată. Potrivit art.16 din O.G. nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării este „*autoritatea de stat în domeniul discriminării, autonomă, cu personalitate juridică, aflată sub control parlamentar și totodată garant al respectării și aplicării principiului nediscriminării, în conformitate cu legislația internă în vigoare și cu documentele internaționale la care România este parte*”. De asemenea, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării este, potrivit art.18 alin.1 din aceeași ordonanță, „*responsabil cu aplicarea și controlul*

respectării prevederilor prezentei legi în domeniul său de activitate, precum și în ceea ce privește armonizarea dispozițiilor din cuprinsul actelor normative sau administrative care contravin principiului nediscriminării”.

5.8. În materia specifică a nediscriminării, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării poate să adopte și puncte de vedere, reprezentând opinii cu caracter de îndrumare, însă fără forță juridică obligatorie, în legătură cu principiul nediscriminării. Această activitate trebuie înțeleasă în virtutea rolului specific îndeplinit de Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării și a prevederilor speciale cuprinse în O.G. nr. 137/2000, republicată, precum și în sensul dispozițiilor Directivei Consiliului 2000/43/CE privind aplicarea principiului egalității de tratament între persoane, fără deosebire de origine rasială sau etnică, publicată în Jurnalul Oficial al Comunităților Europene (JOCE) nr. L180 din 19 iulie 2000, a Recomandării Generale nr. 2 a Comisiei Europene împotriva Rasismului și Intoleranței (din cadrul Consiliului Europei) privind instituțiile specializate pentru combaterea rasismului, xenofobie, antisemitism și intoleranță la nivel național și a Recomandării nr. 7 privind legislația națională referitoare la combaterea rasismului și a discriminării rasiale precum și a Rezoluției Adunării Generale a Organizației Națiunilor Unite nr. 48/134 din 1993 privind instituțiile naționale pentru promovarea și protecția drepturilor omului.

5.9. Trebuie însă precizat că emiterea unui punct de vedere nu are forță juridică obligatorie, reprezentând o opinie cu caracter de îndrumare.

5.10. Art. 2 alin. 1 din O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, prevede: *„Potrivit prezentei ordonanțe, prin discriminare se înțelege orice deosebire, excludere, restricție sau preferință, pe bază de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârstă, handicap, boală cronică necontagioasă, infectare HIV, apartenență la o categorie defavorizată, precum și orice alt criteriu care are ca scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.”*

5.11. Astfel se poate considera discriminare

- o diferențiere
- bazată pe un criteriu
- care atinge un drept.

5.12. În conformitate cu jurisprudența CEDO în domeniu, diferența de tratament devine discriminare atunci când se induc distincții între situații analoge și comparabile fără ca acestea să se bazeze pe o justificare rezonabilă și obiectivă. Instanța europeană a decis în mod constant că pentru ca o asemenea încălcare să se producă *„trebuie stabilit că persoane plasate în situații analoge sau comparabile, în materie, beneficiază de un tratament preferențial și că această distincție nu-și găsește nici o justificare obiectivă sau rezonabilă”*. CEDO a apreciat, prin jurisprudența sa, că statele contractante dispun de o anumită marjă de apreciere pentru a determina dacă și în ce măsură diferențele între situații analoge sau comparabile sunt de natură să justifice distincțiile de tratament juridic aplicate (ex.: *Fredin împotriva Suediei*, 18 februarie 1991; *Hoffman împotriva Austriei*, 23 iunie 1993, *Spadea și*

Scalambrino împotriva Italiei, 28 septembrie 1995, *Stubbings și alții împotriva Regatului Unit*, 22 octombrie 1996).

5.13. În hotărârea dată în cazul *Thlimmenos împotriva Greciei* din 6 aprilie 2000, CEDO a concluzionat că „*dreptul de a nu fi discriminat, garantat de Convenție, este încălcat nu numai atunci când statele tratează în mod diferit persoane aflate în situații analoage, fără a oferi justificări obiective și rezonabile, dar și atunci când statele omit să trateze diferit, tot fără justificări obiective și rezonabile, persoane aflate în situații diferite, necomparabile*”.

5.14. În concluzie, există o diferențiere dacă persoanele aflate în situații similare sunt tratate în mod diferențiat sau dacă persoane aflate în situații diferite sunt tratate în mod identic.

5.15. Colegiul director constată că petentele au făcut referire la faptul că, în prezent, elevii care aleg învățământul particular preuniversitar pierd automat dreptul la alocația bugetară prin care Statul susține educația, din cauza prorogărilor repetate prin care Guvernul refuză alocarea acestui drept tuturor elevilor din învățământul particular. Prorogările privind aplicarea prevederilor Legii nr. 1/2011 s-au făcut cu Ordonanțele de Urgență: O.U.G. nr. 92/2012 și O.U.G. nr. 103/2013, art. 24. Petentele consideră că elevii din învățământul particular, cetățeni români, trebuie să se bucure de aceleași drepturi garantate de Constituția României ca și elevii din școlile de stat, drepturi care sunt încălcate prin lipsa totală a finanțării de la buget și de anumite acte normative care exclud sau defavorizează învățământul particular.

5.16. Guvernul României arată că actul normativ la care se face referire dispune suspendarea temporară, pe durată determinată, a aplicării prevederilor legale privind acordarea alocației lunare. Potrivit jurisprudenței comunitare, estimând că legiuitorul dispune de o marjă largă de apreciere pentru a desfășura o politică economică și socială, se impune respectarea modului în care acesta își proiectează imperatiivele "interesului public" cu excepția cazului în care decizia sa este în mod evident lipsită de o bază rezonabilă (cauza *Jahn și alții c. Germaniei* [M.C.], nr. 46720/99, 72203/01 și 72552/01, par. 91 și cauza *Zvolsky și Zvolská c. Republicii Cehe*, nr. 46129/99, par. 67 in fine). În lumina principiilor stabilite în jurisprudența sa, se poate observa că, în speță, măsura criticată de petente nu le-a determinat să suporte o sarcină disproporționată și excesivă.

5.17. Fapta de discriminare este determinată de existența unui criteriu. Se poate invoca orice criteriu (O.G. nr. 137/2000, art. 2 alin. 1: [...] „*pe bază de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârstă, handicap, boală cronică necontagioasă, infectare HIV, apartenență la o categorie defavorizată, precum și orice alt criteriu*” [...]); Protocolul adițional nr. 12 la Convenția europeană a drepturilor omului, art. 1 alin. 1: [...] „*fără nici o discriminare bazată, în special, pe sex, pe rasă, culoare, limbă, religie, opinii politice sau orice alte opinii, origine națională sau socială, apartenență la o minoritate națională, avere, naștere sau oricare altă situație*”, iar între acest criteriu și faptele imputate reclamatului trebuie să existe un raport de cauzalitate.

5.18. Colegiul director consideră că diferențierea a avut ca și criteriu alegerea unei școli particulare, ceea ce intră în categoria „orice alt criteriu”.

5.19. O faptă poate fi considerată discriminatorie dacă atinge un drept, oricare dintre cele garantate de tratate internaționale ratificate de România sau cele prevăzute de legislația națională (O.G. nr. 137/2000, art. 1 alin. 2:

„Principiul egalității între cetățeni, al excluderii privilegiilor și discriminării sunt garantate în special în exercitarea următoarelor drepturi: [...]”, art. 2 alin. 1: [...] „restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau a drepturilor recunoscute de lege [...]”; Protocolul nr. 12, art. 1 alin. 1: „Exercitarea oricărui drept prevăzut de lege [...]”.

5.20. Dreptul atins este cel al liberei alegeri a formei unității de învățământ (de stat sau particulară).

5.21. Având în vedere aceste aspecte, Colegiul director constată că prevederile O.U.G. nr. 92/2012 și O.U.G. nr. 103/2013 reprezintă discriminare conform art. 2 alin. 1 din O.G. nr. 137/2000.

5.22. Colegiul director recomandă Guvernului României să analizeze aspectele semnalate și, în situația în care se impune, să modifice prevederile O.U.G. nr. 92/2012 și O.U.G. nr. 103/2013 în sensul respectării principiului nediscriminării.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20 alin. (2) din O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, **cu unanimitate de voturi** ale membrilor prezenți la ședință,

COLEGIUL DIRECTOR HOTĂRĂȘTE:

1. admiterea excepției de necompetență materială a Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, invocată din oficiu;
2. emiterea unui punct de vedere de specialitate privind situația supusă analizei Colegiului director;
3. o copie a hotărârii se va transmite părților.

VI. Modalitatea de plată a amenzii

Nu este cazul

VII. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată la instanța de contencios administrativ, potrivit **O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare, republicată și Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ.**

Membrii Colegiului director prezenți la ședință

Asztalos Csaba Ferenc – membru

Bertzi Theodora – membru

Haller István – membru

Lazăr Maria – membru

Panfile Anamaria – membru

Stanciu Claudia Sorina – membru

Vasile Alexandru Vasile – membru

Hotărâre redactată de: L.M. și A.S.

Notă: prezenta Hotărâre emisă potrivit prevederilor legii și care nu este atacată în termenul legal, potrivit **O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și Legii nr. 554/2000 a contenciosului administrativ**, constituie de drept titlu executoriu.